

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

НАШ ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС – 33545

СВОБОДУ МЕДВЕДЬКУ І ПОЛІЩУКУ!

У київському марші небайдужих узяло участь близько 2000 громадян. Головна вимога – припинення репресій проти патріотів та звільнення з в'язниць учасників Майдану і воїнів АТО.

Після мітингу в парку Тараса Шевченка колона учасників рушила до Київської міської прокуратури. Дорогою скандували гасла: "Свободу Медведьку і Поліщукі!.. Волю героям війни!.. Свободу політв'язням!.. Авакова у відставку!.. Революція!!!"

Біля УБОПу, який затримував Медведьку і Поліщука, учасники влаштували феєр-шоу та кинули до будівлі кілька димових шашок і

петард. На підході до прокуратури м. Києва націоналісти повторили феєр-шоу та одягли маски із зображенням ув'язнених, символізуючи тим, що Медведько і Поліщук – це кожен із нас.

Будівлю прокуратури охороняв батальйон "Київ-2", до складу якого входить "Київ-2", бійцем якого був Андрій Медведько.

Дякуємо всім солідарним – "Правому сектору", ВО "Свобода", Цивільному корпусу "Азов", Окремій добровільчій чоті "Карпатська Січ", "Третій позиції", МГО "Сокіл", "Чорному комітету", Комітетові визволення політв'язнів, "Реваншу", "Автономним націо-

налістам", "Misanthropic Division", Молодіжній ініціативі "Центр", "Іскрі", "Моноліту", "Los Solomas", представникам добровільних батальйонів та ультрас (зокрема ФК "Динамо" Київ). Особлива подяка "Правому сектору", який улаштував акції солідарності у багатьох українських містах.

Організувала київський марш небайдужих громадська організація патріотів "С14", що відстоює права громадян, бореться із зовнішньою і внутрішньою окупацією, плеєка генерацію націоналістів, яка прагне стати новою владою соціально-справедливої держави.

ЧОГО ЧЕКАЮ В 2016 РОЦІ

Хотілось би сказати – перемоги над Росією.

Та як дослідник українсько-російських воєн сумніваюсь, що так станеться...

Але надія є, насамперед на добрих шейхів і США. Їхня політика радикального зниження ціни на нафту справді може підірвати могутність Росії, послабити її прес на судні народи.

Чекаю виборів. Це шанс змінити владу, яка проводить енергійне російщення України, шанс змінити без революції, без 3-го Майдану.

Навесні сподіваюсь виборів до Верховної Ради, а восени – перевиборів президента, який не став га-

рантом територіальної недоторканності України, не продав свій бізнес, не змінив олігархічної системи.

Наші керманічі вважають, що досить удавати турботу про народ, про розвиток української культури, про справедливість, що досить домовитися із сильними світу цього а на українців, на їхню думку, духовні й матеріальні потреби можна не зважати.

Наші керманічі – не вожді нації, а лише посередники між народами і передпокоюми світових гравців.

Президент наш нещирий, неприродний. Він грає, і це видно. Він удає рішучого борця проти корупції, правдивого демократа, грізного головнокомандувача, дбайливого захисника народних інтересів. А сам позбавляє наших воїнів права захищати Україну. Убиває вояцький дух нації. А його адміністрація стала засобом російщення України та зомбування населення.

Чого я хочу?
Щоб покарали убивць Небесної сотні.

Щоб не саджали у в'язниці героїв АТО, не "вішали" на них справи.

Щоб Настя Ярова провела новорічну ніч в обіймах свого Андрія.

Хочу шанобливого ставлення держави до учасників Визвольного руху.

Збільшення тиражів українських книжок і газет.

Хочу, щоб канал "Культура" могла слухати кожна українська родина.

Щоб на телебачення запрошували діячів культури, а не політиків.

Хочу, щоб міністри, які говорять півкримінальним жаргоном, пішли з влади.

Щоб крикливі піарники не очолювали обласних державних адміністрацій.

Щоб припинилося нескінченне шоу, щоб почалася державна праця.

Щоб антикорупційний прокурор був незалежний, не перетворився на фікцію, на фіговий листок антиукраїнської кліки корупціонерів. А судді припинили торгувати людськими долями.

Але чи можливе це за нинішньої влади?

Два роки їхнього урядування показали, що цього не зроблено – через нехіть, або безсилля.

Тому й чекаю приходу до влади авторитетних військових та волонтерів. Бажано шляхом виборів, а не шляхом "антигетьманського повстання".

Чого сподіваюсь у Новому році? Падіння цін на нафту. Розвалу Росії...

"Параду суверенітетів" – у Башкортостані, Мордовії, Чечні, Дагестані, Татарстані, Бурятії, Карелії, Кабардино-Балкарії, Алтай...

Тож вип'ємо за здоров'я добрих шейхів!
Аллах акбар!

Роман КОВАЛЬ

ЩИРА ПОДЯКА БЛАГОДІЙНИКУ

Благодійний фонд Івана Омелянюка "Майбутня Волинь-Україна" зробив багато справ у 2015 р., зокрема здійснив 1722 піврічних передплат газети "Незборима нація" для шкіл, ліцеїв і коледжів Одеси, Запоріжжя, Харкова, Харківської, Запорізької, Одеської областей і міста Маріуполя, а на 2016 р. – близько 700 річних передплат газет "Незборима нація" для бібліотек і шкіл Києва, Вінниці, Луцька, Дніпропетровська, Житомира, Запоріжжя, Кіровограда, Миколаєва, Полтави, Сум, Харкова, Херсона, Чернігова, Чернівців, Вишніці, Ковеля, Ізмаїла, Краматорська, Маріуполя, Кривого Рогу, Одеси та багатьох інших міст.

Окрім того, Іван Омелянюк постійно фінансує видавничі потреби редакції газети "Незборима нація" та Історичного клубу "Холодний Яр", а також наші організаційні заходи, зокрема

й вшанування героїв Холодного Яру, презентації книжок про Визвольну боротьбу, купує багато наших видань і дарує їх бібліотекам, освітнім закладам і воїнам АТО. Іван Омелянюк жертвує й на лікування воїнів.

Надав він і фінансову допомогу 4-му зенітно-самохідному артилерійському дивізіону 1121-го навчального зенітно-артилерійського полку.

Фінансово підтримує студентську молодь із незабезпечених родин. Благодійний фонд "Майбутня Волинь-Україна" заснував 13 стипендій для першокурсників (щомісячно 1100 грн.).

Багато зусиль і коштів Іван Омелянюк витрачає на популяризацію української мови, видає тисячами накладками липучки із закликком не розмовляти мовою окупантів. Ставить пам'ятники і меморіальні знаки борцям за волю України та жертвам політичних репресій.

А на день Святого Миколая Іван Омелянюк подарував генератор Окремому радіолокаційному взводу Галицько-Волинської бригади.

Пане Іване, щира подяка Вам за добрі справи!

Довгих літ і особистого щастя в незалежній Україні!

З пошаною
Роман КОВАЛЬ

"МОЛОДЦІ СЕПАРИ, ДОПОМОГЛИ..."

за пагорбом стали. Я кажу Вовчі: "З "Утьосю" стріляти можеш, стріляв колись? – Можу. – Ну, давай, я швидко відиду задом, а ти ім вмаж. Але добре вмаж, бо в нас тільки одна спроба, далі накриють".

Задом вирулюю на відкриті – рраз! – а наш кулемет не стріляє. Я швидко – раз, назад за пагорб. Наче не помітили нас. А Вовка: "Блін, де тут запобіжник?"

Виявляється, він раніше стріляв із піхотного "Утьосу", а це зенітна версія, на зенітному станку. І він не знає, де там запобіжник.

Я хапаю рацію, кричу, мат'перемать, щоб знайшли кулеметника і спитали, де на "Утьосі" той запобіжник. А ім же зади піднімати, шукати когось... Рація мовчить. Я кричу, лаюся... А сепари ж нас слухають... Почули по рації мою вимову і російський мат триповерховий – мабуть, прийняли за свого. І кажуть у рацію: "Кто вас, мудаков, сюда поставил? У зенітного "Утеса" предохранитель за осью".

Ну, ми як вискочили, Вовка як поклав тих, що у балці... Молодці сепари, допомогли, спасибі ім".

Олена БІЛОЗЕРСЬКА

Чотириметровий пам'ятник Святославу Хороброму встановлено в Маріуполі на місці пам'ятника Леніну, знесеного 15 серпня 2014 року.

Святослав грізно дивиться на схід.

20 грудня в Маріуполі цивільний корпус "Азов" провів акцію "Іду на Ви", приурочену до відкриття пам'ятника. Близько 4 тисяч активістів пройшли маршем із прапорами і смолоскипами центром Маріуполя. Колону очолив народний депутат України Андрій Білецький.

"Зовнішня політика за Святослава була агресивною – вороги боялися й водночас поважали тодішню Україну", – повідомила прес-служба полку "Азов".

Пам'ятник виготовив батько бійця полку "Азов", який брав участь у визволенні міста від бойовиків.

ЗУСТРІЧІ НА ВОЛИНІ

2 грудня в Луцькому технічному університеті Роман Коваль прочитав лекцію про Українську господарську академію в Подєбрадах. Гостя тепло представив ректор ЛТУ, доктор технічних наук професор Петро Савчук. Відбулися й чудові виступи Академічного камерного оркестру Волинської філармонії "Контатіле" (художній керівник – неперевершений Товій Рівець) і квартету ЛТУ "Автограф". У залі на 385 місць був аншлак. Багато студентів сиділи на сходах. Як і концерт, так і лекцію студенти й викладачі сприйняли піднесено і з вдячністю.

Презентація дослідження Романа Ковалю і Віктора Моренця "Подєбрідський полк" Армії УНР у читальному залі бібліотеки історичного факультету Волинського національного університету пройшла академічно. Відкрив зустріч декан історичного факультету, доктор історичних наук Анатолій Шваб, а модератором був доцент Василь Панасюк. Участь взяло близько сотні науковців, студентів і просвітян, серед них і заслужений учитель України Олександр Ковальчук, к. і. н. Оксана Калінчук, голова Волинського ВО "Свобода" Анатолій Вітвів, голова Луцької міської організації ВО "Свобода" Микола Федик, викладачі університету, студенти, просвітяни.

Роман Коваль разом з активістами ВО "Свобода" й Анатолієм Лесиком, організатором зустрічей, вклонилися могилам генерала-хорунжого Армії УНР Олександра Алмазова та Героя України Василя Мойсея в Парку слави. Лягли квіти також і до меморіалу козаків Небесної сотні. Участь у покладанні квітів узяв 1-й заступник голови Волинської обласної ради Олександр Пирожик і його побратими зі "Свободи" – Олександр Самосик, Петро Герасименко та Андрій Білан. Побувала делегація і на вулиці Петра Болбочана (колишня Кірова), де з охотою сфотографувалася біля одного з будинків з такою чудовою табличкою! На жаль, місцеві мешканці досі не знають, хто такий Петро Болбочан. Один господар, щоправда, сказав: "Здається, він полковник...", але якої армії не знав.

3 грудня в Ковельській районній бібліотеці Роман Коваль зустрівся зі школярами, просвітянами та воїками АТО. Вела зустріч бібліотекар Ольга Бичковська. У вступному слові вона сказала: "Російська імперія зла не тільки знищила мільйони українців, а й забрала в нас пам'ять: убивала наших воїків, письменників, священиків, бандуристів, науковців, кожного, хто намагався нагадати нам – хто ми, "чії сини? яких батьків? ким, за що закуті?" І ми забули страшні злочини московської орди й повірили у "старшого брата". І ось збулося Тарасове пророцтво про те, "як Україну злії люди присплять, лукаві, і в огні її, окрадену, збудять". На щастя, є люди, які повертають нам нашу національну пам'ять..."

Палко промовляли й голова Волинської організації "Правого сектора" Сергій Дружинич-Скіф

та голова правління Благодійного фонду Івана Омелянюка "Майбуття Волинь-Україна" Галина Голубович, яка від імені фонду подарувала бібліотеці 15 книжок Історичного клубу "Холодний Яр" та річну передплату газети "Незборима нація" для бібліотек Ковеля, Ковельського району і всіх волинських осередків "Правого сектора".

Як і в Луцьку, було продемонстровано відеоролик про Олександра Алмазова та його дружини Терезу, життя яких було пов'язано з Волинню (режисер Олександр Домбровський).

Участь у зустрічі взяли воїки АТО Андрій "Генерал", Павло Ковальчук "Дуліб", Віталій "Музикант", сестри Івана Омелянюка – Настя і Марія, Євген Голубович, правнук Павла Голубовича, з яким Михайло Гаврилко 1916 року відкрив першу українську школу в Луцьку, голова Союзу українок Олена Місюра, донедавна керівник Ковельської районної ради Ігор Верчук, Микола Гайдучек, Петро Якубук (від новообраної влади не було нікого).

Тепер у Ковельській районній бібліотеці читачі можуть ознайомитися з виданнями "Отаман Зелений", "Тиха війна Рената Польового", "Таємниця отамана Зеленого", "Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею", "Іван Ремболович", "Отаман Орлик", "Сто облич Самостійної України", "Крізь павутиння змосковщення", "Шевченкіана Михайла Гаврилка", "Сто історій Визвольної війни", "Свято, що кличе до бою", "Подєбрідський полк" Армії УНР, "Холодний Яр" та "Ми ще повернемося!".

4 грудня вчителька Наталя Тхоржевська запитала своїх учнів, що вони запам'ятали. "Ви не повірите! – написала вчителька у Фейсбукці. – Шестикласники (!) з блиском в очах наперобій розповіли СТУПЬКИ!!! Сама здивувалася. Перебиваючи один одного, розповідали про Олену Телігу (вони ж, власне, ще нічого про неї не знали)... Згадали почуту історію як у Празі на російській вечірці хтось брутально висловився про українську мову, й Олена демонстративно – зі скандалом! – назавжди покинула російське середовище... Серйозно розповідали, що саме Михайло Теліга зробив Леночку Шовгенову тим, ким вона згодом стала в українській історії, а тоді жив у її тіні. Обурювались, що він мало пошанований у нас (бо так казав п. Роман). Казали, що було цікаво почути про Модеста Левницького (одразу ж згадали, що в нас у Ковелі є вулиця, названа його іменем, що сучасники називали його "батьком Волині"). Тепер вони дізналися, що він викладав українську мову в чеських Подєбрадах. Діти розповіли, що випускниками подєбрідської ака-

демії були Євген Маланок, Леонід Мосендз та інші наші воїки, яких "вигнали" з України, а вони, здобувши освіту в вигнанні, палали бажанням набуті в Подєбрадах знання віддати на добро своїх рідних українців. І взагалі, діти зрозуміли те, ЯКОЮ була національна свідомість тоді в українців..."

Ще коли мої шестикласники збиратися разом зі старшокласниками на зустріч-лекцію з Романом Ковалем, почули: "Що там робити дітям?!"

– Ми знаємо, чого йдемо! – навіть і не думали відступати.

З-поміж дитячих аргументів був і той, що з п. Романом вони вже знайомі особисто (ще із села Підсинівки, де у жовтні разом відкривали пам'ятник Іванові Омелянюку – старшому братові Івана Омелянюка-молодшого) і дуже хочуть побачитися знову.

І в бібліотеці від старших громадян лунали подібні думки. "Вони ж ще малі, – намагалися підказати вони, – наступного разу не беріть таких малих".

Ні! Кожне зернятко, що падає в належно підготовлений ґрунт, дасть гарні сходи й плоди... Хіба не з цього починається формування незборимої нації?!"

Пізніше мала приємність обговорити зустріч із друзями – всі в захопленні! А я ще раз переконатися: знаю, що нічого не знаю... Як жаль, що старшокласники Ковельського району зазвичай позбавлені можливості бувати на таких зустрічах".

Історичний клуб "Холодний Яр" щиро дякує голові секретаріату Волинського обласного відділення Всеукраїнського об'єднання ветеранів Анатолію Лесіку, ректору ЛТУ Петрові Савчуку, благодійникам Іванові Омелянюку й Олені Місюрі, голові фонду Галіні Голубович, прекрасній учительці Наталі Тхоржевській, а також активістам ВО "Свободи", "Правого сектора", товариству "Холмщина" і Союзові українок за організацію теплих зустрічей на Волині.

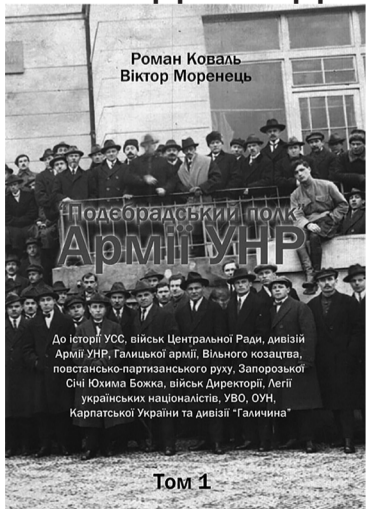
Історичний клуб
"Холодний Яр"

На світліні

Роман Коваль і Анатолій Лесик – організатори луцьких зустрічей – біля меморіалу Волинським козакам Небесної сотні.

Луцьк, парк Слави, 2 грудня 2015 р.

"ПОДЕБРАДСЬКИЙ ПОЛК" АРМІЇ УНР": ВІДГУКИ

Роман Коваль
Віктор Моренець

До історії УСС, військ Центральної Ради, дивізій Армії УНР, Галицької армії, Вільного козацтва, повстансько-партизанського руху. Зупинився Окей Юліана Божак, військ. директор. Лепі українських націоналістів, УВО, ОУН, Карпатської України та дивізії "Галичина"

Том 1

Маю велику приємність привітати вас із виходом цієї прекрасної книжки. Читаю, перечитую, гортаю сторінки і щоразу

думаю, яку велику і потрібну роботу ви провели! Ваша книжка мені допомагає в роботі, знайшла там низку важливих фактів і також фотографій, які допоможуть мені в роботі. Дякую Вам і Вікторові Моренцю!

Оксана ПЕЛЕНСЬКА, мистецтвознавець, Прага

Дякую за чудову книжку і за можливість заглянути в очі чи не кожному воїкови.

Тарас БЕДНАРЧИК, історик
Вінниця

Придбав книжку "Подєбрідський полк..." Для всієї нашої родини – це великий подарунок! Прочитав про свого батька – Петра Базилевича, старшину Запорозького корпусу Його вбили на львівській вулиці у травні 1946 р., коли мені було лише 8 років. Довідався про нього те, чого не знав раніше. Дуже, дуже дякує-

мо від усієї родини Базилевичів. Ви для нас відкрили завісу про життя батька, діда та прадіда! З великою повагою та вдячністю син Роман, внуки Андрій, Олена, правнуки Христина, Марта, Софія, Анна-Марія, Соломія, Ка, Данилко, Юрко.

Роман БАЗИЛЕВИЧ, професор
НУ "Львівська політехніка", доктор
технічних наук, дійсний член НТШ

Обкладка оригінальна і надзвичайно сильна. Загальне враження книжки – імпозантне! На форзацах ви помістили вітання з днем відкриття УГА і вітання з Великодніми святами. Якість репродукцій така, що складається враження, що це приклеєні оригінали документів. Ви писали, що про моїх Батьків буде в другому томі. Коли вийде другий том?

Роман ПРОХОДА, син підполковника Армії УНР В. Проходи
США

ПОЛКОВНИК ПЕТРО БОЛБОЧАН ПОВЕРНУВСЯ

3 карти Києва зникло 11 найменувань окупаційного періоду: Київрада перейменувала Червонозоряний проспект на просп. Валерія Лобановського, вул. Андрія Бубнова – на вул. Маричанську, Чапаєвське шосе – на пров. Віта-Литовський, площі Ленінградську та Дружби народів СРСР – на Дарницьку й Оболенську, провулки Радянський, Володимира Ульянова, Івана Федька – на пров. Владислава Заремби, Осінній, Якова Шульгіна (історика, батька Володимира Шульгіна, що загинув у бою під Крутами).

Вулиця, що з Повітрянофлотського проспекту веде до Південного залізничного вокзалу, донедавна називалася на честь більшовика Миколи Лукашевича, тепер її названо на честь Івана Огієнка. А вул. Картвелішвілі (більшовика) тепер називати-

меться іменем діяча Визвольного руху, художника Володимира Покотила.

І найприємнішим для нас є перейменування вул. командарма Каменєва – на вул. полк. Петра Болбочана. До цього причетний Історичний клуб "Холодний Яр" та Павло Подобед.

У вересні Український інститут національної пам'яті звернувся до київського міського голови Віталія Кличка з пропозицією демонтувати пам'ятники і пам'ятні знаки, які "прославляють більшовицьких діячів – тих, хто зі зброєю в руках боровся проти українських військ або санкціонував окупацію і політичні репресії".

Сподіваємося на позитивне вирішення і цього питання.

ПРОВУЛОК БІЛЬШОВИЦЬКИЙ
СТАВ ХОЛОДНОЯРСЬКИМ

Вулиці України позбуваються ворожих назв і повертають втрачені імена своїх героїв. У Дніпропетровську, який зараз на передньому краї "лагідної українізації", є вже вулиці Шухевича, Мазепи, Полуботка, Петлюри...

Проспект Ілліча перейменовано на просп. Пилипа Орлика, а вулицю Косіора – на просп. Петра Калнишевського. Вулиця Комісарська стала Гайдамацькою, Комсомольська – Старокозацькою, Юних лєнінців – тепер Козака Мамаєва, Червоних бійців – Кобзарська, Чкалова – Святослава Хороброго, Фурманова – Героїв Крут, Плеханова – князя Володимира Великого, Московська – князя Володимира Мономаха, Ленінградська – князя Ярослава Мудрого, а вулиця Чапаєва – вулицею полковника Петра Болбочана (визволителя Криму).

Мікрорайон Бабушкінський перейменовано на Шевченківський. Вулиця ім. XIX партз'їзду нині стала вулицею Івана Гонти. Вулицю Галана перейменовано на вул. Івана Піддубного (багаторазового чемпіона світу), Власен-

ка – на Гулака-Артемівського, Красіна – на Криштофа Косинського (керівника антипольського повстання). Провулок Більшовицький став Холодноярським, а вул. Дмитра Донського – вулицею Дмитра Донцова.

І Канів набуває національного обличчя. Вулиця Дорошенка (більшовицького голови ревкому) тепер носить ім'я гетьмана Петра Дорошенка. Зокрема, вулиця Саммера стала вулицею Вячеслава Чорновола, Кірова – перейменована на Михайла Максимовича (історика), Урицького – на Андрія Лівчицького (Президента УНР в екзилі), Ткача – на Макарія Канівського, Федоренка – на Юрія Ілленка. Нарешті в Каневі вже немає і вулиці Леніна: частина її приєднана до вулиці Енергетиків, а інша – перейменована на Соборну.

І ще одне знакове перейменування: канівська вулиця 70-річчя Великого Жовтня нині носить ім'я Павла Гарячого – сотника Армії УНР.

Андрій КРАВЕЦЬ
Черкаси

ПАМ'ЯТНИК ГОНТИ ТА ЗАЛІЗНЯКУ

В Умані на Черкащині освятили пам'ятник Іванові Гонті й Максиму Залізнику. Вшанувати героїв приїхали бійці АТО, козаки, громадські діячі. Зібралось кілька сотень людей.

Близько 10.30 активісти на вулиці Київській біля пам'ятного хреста до 225-ї річниці Коліївщини стають у колону. Багато хто з національними стягами. Попереду – вершники на конях та священики. За півгодини рушають у супроводі оркестру центральними вулицями міста. Дехто з перохожих приєднується. Близько 11.30 колона зупиняється на вулиці Радянській поблизу пам'ятника. Біля нього хтось поставив плакат "Вул. Героїв Коліївщини".

"Цей пам'ятник символізує боротьбу за нашу історичну пам'ять, – говорить історик Богдан Чорномоз. – Це ініціатива громадськості. Влада не доклала жодних зусиль."

Подивіться на уманську топоніміку: вулиця Леніна впирається в площу Леніна. У нас безліч вулиць названо іменами катів нашого народу. Це обличчя уманської влади".

Тим часом шикуються козаки та воїки АТО. Виступають народні колективи.

Василь Мельник продає сувеніри з національною символікою. Найбільше купують календар із зображенням пам'ятника. Віддає їх по шість гривень. "До освячення пам'ятника спеціально календарі зробили. Ще є магнітики. Їх найбільше купують. Шкода, що календарів мало взяв", – бідкається підприємець.

Кілька літніх жінок виглядають патріарха Фларета. "Казали, що він освячуватиме", – говорить одна. "Ми приїхали спеціально з Монастирища. Благословення хотіли взяти", – каже її подруга. Жінка спирається на ціпок. Утирає сльози від вітру.

Пам'ятник освячує митрополит Черкаський і Чигиринський УПЦ КП Іоан. Окроплює монумент святою водою. "Іхній подвиг нагадує слова спасителя: возлюбі ближнього свого, як самого себе. Тому люблячи свій рід, люблячи свій народ, вони пішли на цей подвиг. Ми пам'ять про них будемо шанувати вічно. Вони завжди будуть героями України. Сьогодні сучасні герої України повторюють їхній подвиг і дадуть відсіч тим, хто зазіхнув на нашу державу", – промовляє владика.

"Майбутні покоління мають знати, що народ дбає про тих, хто відстоював нашу незалежність", – каже Михайло Балановський.

Люди фотографуються біля пам'ятника. Його мали збудувати ще 1968 року. Тоді на місці нинішнього монумента заклали пам'ятний камінь. Гроші на будівництво кілька років збирала місцева громада та мещанати. Відкрили пам'ятник 21 листопада цього року, а освятили в День захисника Вітчизни.

Ірина ПАТЛАТЮК
Українські реалії

Допоможіть пізнати історію Визвольної боротьби своїм друзям – передплатити їм "Незбориму націю"

ПОКЛАЛИ ЖИТТЯ ЗА ВОЛЮ УКРАЇНИ

ради Семен Салатенко, учасник АТО, а також мер міста Олександр Лисенко. Поховали Едуарда Рошченка на Центральному кладовищі м. Суми.

11 грудня близько 14.00 російські терористи поцілилися з протитанкового гранатомета в одну з позицій "Карпатської Січі". Загинув боєць Олег Габорах "Сон", а Денис Шутак дістав поранення середньої тяжкості. Олега Габораха було лише вісімнадцять...

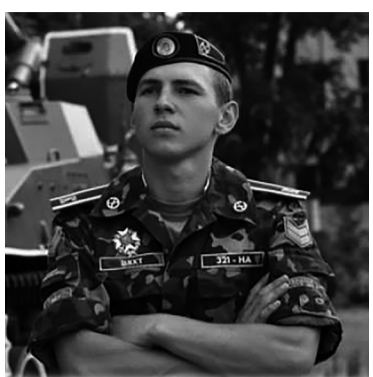
11 грудня помер боєць 28-ї бригади Роман Копачій (Капачій). 2 липня його в тяжкому стані звільнили з полону. Допитуючи, москалі катували його. Про це свідчать численні ножові поранення грудної клітки, черевної порожнини, кишечника, печінки, діафрагми, прострелені ноги і рука. Виродки зняли з

нього шкіру з патріотичним татуванням... Лікарі здійснили 8 операцій. Була надія, але стан ускладнився через пневмонію та менінгоенцефаліт... У Романа Копачія шестеро дітей, наймолодшому 7 місяців. Його дворічному синочкові Миколі волонтери забезпечили операцію на серці. Було Романові 36 років. Мобілізували його помилково. Нехай земля йому буде пухом!

Родині потрібна допомога! Карта ПриватБанку 4149 4978 3940 9945, Анна Михайлівна Капачій (мати).

11 грудня загинув старший лейтенант Збройних сил України, один з двох братів-близнюків Андрій Шіхт. Йому, випускникові Львівської академії сухопутних військ ім. Петра Сагайдачного,

3 грудня виповнилося 24 роки. 13 грудня, на Андрія, у Трускавіч земляки зустрічали з почестями його тіло. Вздвож скорботного маршруту горіли лампадки, стояли люди. Домовину з тілом Андрія Шіхта привезли у Трускавець біля 21.00 у супроводі великої кількості автомобілів Автомайдану та волонтерської спільноти Дрогобиччини. Чимало людей не могли стримати сліз, кажучи: "Не такі іменини мали би бути в тебе, Андрійку..."

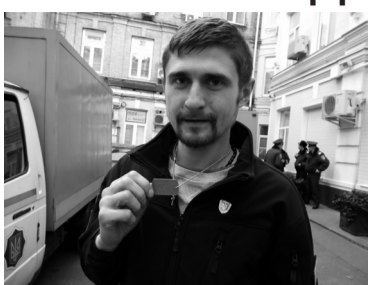
15 грудня під час виконання бойового завдання загинув 24-річний Артем Носенко з Кременчука, розвідник 131-го Окремого розвідувального батальйону. Його група потрапила під снайперський обстріл. Артем був єдиною дитиною в сім'ї.

З дитинства займався боксом. 2009 року вступив до Кременчуцького національного університету. 2014-го здобув диплом бакалавра зі спеціальності "системна інженерія". Спочатку був у батальйоні ПСМОП "Полтава", 13 лютого 2015 р. у Маріупольському військовому підпісав контракт на військову службу в ЗСУ. Вічна слава!

Роман КОВАЛЬ
Оксана ТРАПЕЗУН-ЖЕГРАЙ

ІМ НЕОБХІДНА ДОПОМОГА

Євген Городничук, вояк "Айдара" з Лозової на Харківщині, в серпні 2014 р. в оточенні під Львівськом дістав тяжке поранення хребта. Товаришам удалось евакуувати його. Євген переніс три операції, отримав 2-гу групу інвалідності. Вийшов на роботу, але навколо гвинтів, вставлених під час операції в хребет, почалися резорбція кісток й смертіння навколишніх тканин. Виник остеомиєліт, який ускладнився свищем і заднім спондиладезом. Із лютого 2015 р. турбують постійні гнійні виділення. Завдяки Орестові Абрагамовичу Євгена поклали у гнійно-кісткове відділення Винниківського військового шпиталю під Львовом. Якийсь час хірурги наважилися. Четверта операція відбулася 24 грудня...

Євген – скромна людина і свою біду не афішує, був навіть проти цієї публікації. Сказав, що вийде зі шпиталю й сам собі заробить на життя і лікування. Він член ВО "Свобода", але й до своєї організації не звертався по допомогу, бо не хоче нікому докучати. Хто хоче допомогти, ось його координати: картка ПриватБанку 5168 7572 8696 3410, Євген Городничук, моб.095-317-32-99.

Роман КОВАЛЬ

23-річний офіцер зі Львова, коректувальник вогню Володимир Гера залишився в оточенні, щоб з найвищої точки Лутугино диктувати своїм товаришам координати для відходу.

"Володя казав: "Тату, я не міг відійти, коли бачив, що хлопці із

"80-ки" б'ються і викликають вогонь на себе. Я їм помагав корегувати вогонь, щоб вони вийшли з оточення", – розповідає батько бійця Ярослав Гера. – Володя давав точні координати – і ворог виявив, що він сидить нагорі заводу, і відкрив мінометний вогонь. Із ним ще був Роман Шевчук. Обидва дістали поранення. Володя відчув, що поранило в ноги, але і далі продовжував корегувати вогонь..."

Володимир і Роман врятували 300 українських бійців, допомогли їм вийти з оточення.

Понад 4 місяці Володимир Гера прикутий до ліжка, – лікарі ніяк не могли відновити нижні відділення хребта. Тепер, після чергової операції, є надія, що хлопець ходитиме! Але для цього потрібна тривала реабілітація в Німеччині чи Австрії. Кожен сеанс коштує у середньому 60 тисяч грн. Батьки сподіваються на допомогу тих, кого Володя самовіддано захищав на сході. Картка ПриватБанку 4149497816166260, Марія Гера (мама).

Тетяна БІЛОЗЕРСЬКА

27 листопада 2015 р. підірвалося двоє айдарівців. Один з них, Олег Швець "Буратіно" (або "Бу"), перебуває в госпіталі Червоноармійська. Осколками посікло руки й ноги, зачепило голову. Колись на Майдані йому теж проломили голову і зламали руку...

На стіні у фронтівому "лігві" чіпляє портрети Гонти й Залізняка, а на стіл кладе улюбленого "Гаррі Потера"... Штурмовику батальйону "Айдар" – 20 років. Любить спорт, гітару, Майдан і війну... Картка ПриватБанку 4149 4978 2493 0574, Олег Швець.

Андрій КРАВЕЦЬ

ВЕЧІР ПАМ'ЯТІ УКРАЇНСЬКИХ ГЕРОЇВ

У Музеї Миколи Лисенка відбувся вечір пам'яті членів ОУН Василя Кіндрацького та Андрія Юргія "Давида", які загинули в зоні АТО. Вшанували їх рідні та друзі, бойові побратими, серед них і поет Борис Гуменюк. Були голова ОУН Богдан Червак, кобзар Тарас Силенко, письменники Віталій Капранов, Василь Трубай, Алла Діба, директор Музею Лесі Українки Ірина Щукіна, актор Олександр Ігнатюша, журналістка Леся Самійленко... Вела вечір Людмила Чичук. Співав Камерний дівочий хор КССМШ ім. Миколи Лисенка (диргент Юлія Пучко-Колесник). Актори Оксана Ковч та Олександр Ігнатюша читали фронтіві поезії Бориса Гуменюка, зокрема і вірш, присвячений Василеві Кіндрацькому.

На жаль, були і ложки дьогтю. Так солістка Житомирської філармонії Олена Талько несподівано для мене заспівала романси Петра Чайковського російською мовою. Це було так недоречно! Василь Кіндрацький і Василь Юрга, хлопці з Галичини, захищали на Донбасі своє право жити в Українській державі, а не в другій російській, яку дехто хотів би збудувати на українських землях. Та й тематично ці романси ніяк не пасували до вшанування борців за волю України. Звичайно, я такого слухати не міг і демонстративно вийшов у хол. Але тут мене чекало ще одне розчарування. Виявляється, всі

експонати Музею Миколи Лисенка дублювалися мовою окупантів, мовою Леніна і Путіна. Ще більше здивувався, коли побачив цитати Леніна – і російською, і українською. Звичайно, Ленін не про геній Лисенка писав. Біла портрета українського композитора муляла око лєнінська "глибокомудра" цитата про те, що 1861 року в Росії кріпосницький лад змінився на капіталістичний. Яке безглуздя! До чого це?! Та ще й у центрі експозиції?! Та ще на 25 році незалежності!

І всі цитати Миколи Лисенка продубльовано окупаційною мовою!

Я тихенько обурювався собі під ніс (щоб не зірвати вечір пам'яті). Тут до мене підсочила незнайома жіночка і почала нервово нав'язувати дискусію.

– Ви нам гроші дайте, тоді ми поміняємо експозицію! – ультимативно заявила вона мені.

– Ви це мені говорите?! – здивовано запитав я.

– Так, вам! Нехай "Холодний Яр" збере гроші з депутатів Верховної Ради, принесе нам і тоді ми поміняємо експозицію.

Я дивився на неї як на божевільну... Нарешті запитав:

– А хто ви?

– Я – Скорульська! – гордопишно відповіла дама.

Уже пізніше мені пояснили, що це директор Музею Миколи Лисенка – Роксана Скорульська.

Як людина винна, був невпевнений, крутив, метушився, петляв, усе думав, як викрутитися з халепи. Було очевидно, що перед нами особа, що скоїла злочин, і лише тепер зрозуміла, що мусить за нього відповідати. Адвокати просто загнали цього хлопця у кут, люди в залі сміялися з його хитромудрих відповідей і плескали адвокатам, що викликало невдоволення головуючого....

Андрій не надто уважно слухав процес, бо поруч стояла Настя і вона, не стомлюючись, цілувались через ґрати. Нехай живе любов!

Оце так! За 25 років не оновити хоч би підписи до совєтсько-російських стендів, не відчувати своєї вини і вимагати у письменника гроші на реконструкцію експозиції!..

Якби у неї була совість, то багато що можна було змінити власними силами, з мінімумом витрат, ті ж дурнувати цитати Леніна можна було закрити світлинами Миколи Лисенка та його однодумців... Отака прогресивна українська інтелігенція!

Директорці не по чім й указ президента про декомунізацію, він, бачте, не стосується, Музею Миколи Лисенка.

Мій погляд ще раз ковзнув по стендах. І в центрі я раптом побачив старовинне видання опери Глінки "Жизнь за царя"... Та тут і декарізація треба проводити!

Я вже не питав у пані директорки, який стосунок опера Глінки "Жизнь за царя" має до Музею Миколи Лисенка... До слова, і дівочий хор, який чудово виконував народні пісні, несподівано заспівав твір Дмитра Бортнянського на славу російському цареві.

Таких вечорів пам'яті в моєму житті ще не було. Він висвітлив проблеми, про які я і не здогадувався.

Роман КОВАЛЬ

ляційному, немає гардеробу, немає й достатньої кількості лавок у коридорах. І ми змушені були 1.45 год. стояти в тисняві, із сумками, куртками, шапками і шарфами у руках...

Через величезну кількість прихильників незаконно узятого Андрія Медведька колегія суддів змушена була перенести засідання в інше приміщення, до великої зали, але й вона не вмістила всіх журналістів та охочих підтримати Андрія Медведька.

Головна подія засідання – допит слідчого, який "шив справу" Медведьку і Поліщуку. Поводився він,

як людина винна, був невпевнений, крутив, метушився, петляв, усе думав, як викрутитися з халепи. Було очевидно, що перед нами особа, що скоїла злочин, і лише тепер зрозуміла, що мусить за нього відповідати. Адвокати просто загнали цього хлопця у кут, люди в залі сміялися з його хитромудрих відповідей і плескали адвокатам, що викликало невдоволення головуючого....

Андрій не надто уважно слухав процес, бо поруч стояла Настя і вона, не стомлюючись, цілувались через ґрати. Нехай живе любов!

Роман КОВАЛЬ

ФРОНТ ПОТРЕБУЄ ДУХОВНИХ НАБОЇВ

Житель м. Ірпеня Володимир Коротя в складі ЗСУ захищає нашу Батьківщину на Донбасі. Йому – 28 років. Уже відслужив строкову службу, здобув вищу освіту, за фахом інженер-технолог, одружений, виховує сина.

Нещодавно Володимир приїздив додому у відпустку. Розповів, що в армії немає поділу на східняків і західняків, а в т. зв. ополчення пішли переважно асоціальні елементи – п'яниці, наркомани, злодії. Якби не вторгнення російських військ, то війни на Донбасі вже давно не було б.

Підрозділ, де служить Коротя, держава забезпечила зброєю, одностроями й харчами. Допомагають і харківські волонтери. Однак сучасну військову техніку, яку показують по телевізору, Володимир на передовій не бачив.

Правда, якщо від'їхати кілометрів тридцять від передової, то можна побачити підрозділи Національної гвардії, дуже гарно озброєні.

Після спілкування з місцевими складається враження, що вони досі жили в ССРР. Українська держава не вела ніякої виховної роботи. Наші військовики пояснюють, що означає державний прапор, герб, червоно-чорний прапор, хто такий Степан Бандера і за що він боровся. Підрозділ, де служить Коротя, вже називає себе "Просвітою". Але не всі наші бійці добре "підковані". Привертає увагу слабкість політико-виховної роботи у нашому війську. Людей мобілізують і нерідко, не провівши належної роз'яснювальної роботи, відправляють на фронт. А ще армії бракує патріотичної літератури. Щоб виправити цей недолік, голова Ірпінської організації ВО "Свобода" Богдан Мельничук передав Володимирі Короті невеличку бібліотечку, зокрема, роман "Холодний Яр" Юрія Горліса-Горського, книжки Романа Ковалю "Тиха війна Рената Польового" і "Чорний Ворон", а також видання Данила Кулиняка "Козак у ярасі" і "Блюститель благочестя Данило Братковський".

Земляки радіють, що Патріарх Київський і всієї Руси – України Філарет визнав заслуги Володимира Короті й нагородив його медаллю "За жертвність та любов до України".

Анатолій ЗБОРОВСЬКИЙ

Нехай живе любов!

22 грудня був в Апеляційному суді. Людей прийшло стільки, що не те, що в залі, а й у коридорах не вмістилися. Мусили виходити на сходи. І ментів було не менше 50 осіб, а ще на вулиці, в автобусах сиділи. Нас "маринували" майже дві години. І ніхто з працівників суду не вийшов, не вибачився, не пояснив, скільки ще треба чекати, коли розпочнеться засідання. Спєка, люди – в зимовому одязі, багато хто тримає його в руках.

Про ставлення суддів до людей свідчить те, що в судах, навіть в Апе-

“СТРІЛЯЙТЕ В РОСІЯН...”

Отримавши свіжий номер улюбленої газети “Незборима нація”, я насамперед звернув увагу на слова Леоніда Кравчука “Стріляйте в росіян, поки не закінчатся набой”. Сканувавши цю статтю, розмістив її у себе на сторінці Фейсбуку. Недочитавши “Незбориму націю” взяв із собою в зону АТО...

Побачили ми, в яких нелегких умовах, холоднечі, сльоті, під обстрілами несуть службу наші захисники. Із журналістом Леонідом Логвиненком побували на передньому краї, побачили з високого пагорба окуповану Горлівку. Там живуть мої знайомі, які чекають перемоги України. Багато там і “коларадів-совків”...

Звернув увагу на кулемет “Максим”, який із брутствера виглядав москалів. Він і нині в пошани. На фразі, де оборону тримають підрозділи “Айдара”, час від часу долинають постріли зі стрілецької зброї. Виконуючий обов’язки командира роти 17-го батальйону розповів, що воїни дотримуються Мінських угод, але буває всяко.

Перед від’їздом додому наш автомобіль значно полегшав і “під-

ріс”, бо всі подарунки військовим роздані. Воїни особливо нахвалювали смаколики, люб’язно надані головою кооперативу “Восток”, Героєм України Андрієм Ровчаком з Ізюмщини. Та, як говориться, не хлібом єдиним...

Наші захисники відчувають гостру потребу й у поживі духовній. Їх зацікавили книжки Леоніда Логвиненка “Місячна соната війни” та наша з Лесем Ісаївим – “Отаман Савонов”, бо в ній розповідається про боротьбу проти російських окупантів саме тут, на Донеччині, майже сто років тому.

На прощання подарував недочитану газету “Незборима нація” полковнику Олександрові Щербині. Як жаль, що в мене був тільки один примірник!

Повернувшись додому, переглянув свою сторінку в Фейсбуці й побачив, що сканована замітка з цієї газети, мала 800 репостів (передруків), а зараз уже здолала тисячний рубіж та далі нестримно поширюється в мережі.

“Стріляйте в росіян, поки не закінчатся набой”!

Леонід ШИБРЯ, краєзнавець м. Ізюм Харківської обл.

У КОЛІ РІДНИХ, АЛЕ ЩЕ НЕ НА ВОЛІ

9 грудня Печерський районний суд Києва відпустив мпід цілодобовий домашній арешт Дениса Поліщука, учасника Революції гідності та АТО. Його й Андрія Медведька ув’язнив Аваков за підозрою у вбивстві журналіста Олеся Бузини, публічно “призначивши” їх убивцями. Хлопці заперечують свою вину, а їхні адвокати під час судових розглядів доводять, що обидва підозрювані мають беззаперечне алібі – 16 квітня, в нещасливий для Бузини день, вони перебували на фронті.

З Денисом Поліщуком спілкувався журналіст видання “Публічні Люди” Артем Худолєєв.

“Умови утримання в СІЗО жахливі, – розповів Денис, – грибок, конденсат, пліснява на стінах, тиснява, погане освітлення, жахливе харчування, відсутній людський туалет, нормальні провітрювання і ліжка (всі вони перетягнуті канатиками, заплетеними зі старих светрів, розпущених шкарпеток, скручених пакетів)... Але є і “єврокамери” – з “плазмами”, душовими кабінами, тренажерами... Моя камера була в довжину 6 метрів, у ширину 3 метри. Розрахована на 6 осіб. Переважно нас і було шестеро... В камері – холодильник, телевізор, електричний чайник. Усе це лишилося від попередніх в’язнів. Я там залишив машинку для стрижки та ще декілька речей. Взагалі є забони, що в тюрмі нічого не можна лишати, погана прикмета, мовляв, вернешся знов, але я в це не вірю, навпаки, залишив декілька речей першої необхідності (шкарпетки, футболку, штани, кофту, постільну білизну тощо). Заїде до в’язниці новенький – йому буде потрібне.

Зі мною сидів танкіст, який воював за т. зв. Новоросію. Він громадянин Росії. Ситуація спершу була напруженою, але я подумав: якщо його не вбили на фронті, отже, він потрібний живий, наприклад, щоб підтвердити участь Збройних сил РФ у війні в Україні, є й можливість обміняти його на нашого полоненого. Тож я про-

водив з ним просвітницьку роботу. Ще зі мною сидів дагестанець, йому інкримінували участь в ІДІЛі... З ним було цікаво ходити на прогулянку й говорити про культуру”.

Артем Худолєєв запитав: – Денисе, а чи погрожували тобі працівники міліції та прокуратури під час твого перебування в СІЗО?

– Працівники міліції погрожували і мені, й Андрієві Медведьку, – відповів Денис. – В ІТТ до нас приходили оперативники й обіцяли, що нас покалічать, уб’ють, що нашим сім’ям загрожує фізична розправа. Залюбували й слідчі УБОЗу. А камерний “осведомитель” запевняв, що Андрій уже написав на мене донос, і радив написати на нього. Використовували й обкладання для прослуховування. Був тиск на наших рідних і друзів, стеження за ними...

– Скажи, а чи відчував ти підтримку, перебуваючи за ґратами?

– Так, я відчував велику підтримку людей. Це не тільки підтримка, а й здорова реакція на політичні переслідування... З першого дня затримання підтримка друзів під ІТТ підняла бойовий дух на 148%. А прихід активістів на суд змушував суддів і прокурорів нервувати, адже активісти ставали свідками злочинних рішень, за які суддям чи прокурорам ще доведеться відповідати.

– Скажи, а чи були такі випадки, коли тобі хтось з “органів” в особистому спілкуванні говорив, що вони знають, що ти невинний, але є вказівка зверху...

– Коли мене взяли під варту в залі Апеляційного суду 2 липня, конвоїри дивувалися: “Чому так?!” А вже сторона обвинувачення не довела підозри та наявність ризиків. І гвардійці, які возили мене на суди, говорили: “Тримайся!” Та згадували класика: “Борітеся – поборете!” Але найбільше вразив суддя Апеляційного суду, який не входив до колегії, що розглядала мою справу. Він пояснив, що є

вказівка “зверху”, але головне нам з Андрієм не піддаватися. “У вас досвідчені адвокати, вас звільнять, але не зараз”. І суддя Шевченківського суду пояснив, що є вказівка тримати нас під вартою. “Якщо ж вас випустять, то суддя сяде замість вас”.

– Денисе, чи зараз чинять тиск на твоїх рідних і близьких?

– Так, правоохоронці (прокурори, слідчі, оперативники) в неформальній обстановці намагалися провести допит, звичайно, без адвокатів... Знаю і про тиск на свідків, які бачили справжніх убивць. Їх залюбували, їм знищили бізнес – знесли торгові кіоски.

– Які зараз умови твого перебування?

– Цілодобовий домашній арешт та зобов’язання носити електронний засіб контролю, тобто браслет. Я маю з’являтися на виклик слідчого чи прокурора. До мене приходять дільничний і перевіряє, чи я вдома. Я поправляю своє здоров’я, адже в червні я важив 74 кілограми, а після тюрми – лише 58. До мене в гості приходять друзі й рідні. Спільнуєсь із журналістами. Відстежую новини, аналізую їх. Займаюсь спортом. Радію, що моя наречена поряд... І все це не свобода. Дуже сподіваюся, що найближчим часом і Медведько вийде з тюрми.

ДОБРИ НОВИНИ

27 листопада на території Одеської військової академії знесено пам’ятник двюрідному братові останнього російського царя Костянтину Романову. Споруджено його 1999 року з ініціативи начальника Одеського інституту сухопутних військ Анатолія Троца.

9 грудня Одеський окружний адміністративний суд визнав неправомірною бездіяльність Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини під час розгляду заяви про забезпечення поновлення порушеного права Анатолія Ляченка на отримання паспорта, оформленого українською мовою, та звернення до Кабінету Мі-

ністрів України з вимогою затвердити зразок паспорта без тексту російською мовою.

9 грудня в Синьому залі Будинку кіно відбувся вечір пам’яті поета, члена Історичного клубу “Холодний Яр”, лауреата Національної премії України ім. Тараса Шевченка, Леоніда Череватенка. У програмі – спогади друзів, колег, фрагменти фільмів, презентація книги поезій і перекладів Леоніда Череватенка “Зворотній час. Зворотний зв’язок” (упорядник Валерія Богуславська). Вів вечір Лесь Танюк.

10 грудня Верховна Рада України прийняла закон “Про державну

службу”, згідно з яким держслужбовці зобов’язані використовувати державну мову під час виконання їх посадових обов’язків, не допускати дискримінацію державної мови і протидіяти можливим спробам її дискримінації.

19 грудня американські журналісти повідомили, що в Сирії загинуло 9 російських військових.

Усі загиблі – члени елітної спецгрупи особливого призначення ОСМ. Її називали групою Вагнера. Вона брала участь у всіх збройних конфліктах, які мали місце після ліквідації СССР. Група Вагнера воювала й проти України на Донбасі.

“МИ ТАК МРІЄМО...”

Йду містом... Навкруги вже сяють новорічні вогники, люди купують подарунки близьким, загадують бажання, – наближається святкова пора... А в мене одне бажання: повернути додому сина. Ось тоді буде свято!

Уже сьомий місяць безпідставно Андрія тримають під вартою в жахливих умовах – не дозволяють навіть побачень... Я безмежно вдячна всім людям, які нас підтримують. Це для нас дуже важливо.

Ірина МЕДВЕДЬКО,

ДОБРИ РУКИ МАРИНИ ХАПЕРСЬКОЇ

Марина Хаперська з рідними та друзями готує сухі напівфабрикати для фронту (борщі, супи, капсуняки тощо). Крім того, направляємо хлопцям інші харчі, ліки, засоби гігієни, одяг, а також про кобзарів, українських письменників, нові книжки про визвольну боротьбу, які видає Історичний клуб “Холодний Яр”.

Радимо підтримати Марину. Це надійні руки.
Картка ПриватБанку 4149 6054 6037 6437, Марина Хаперська.

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

Її редактор Роман Коваль – дослідник визвольної боротьби українців за свою державу у 1-й половині ХХ століття. Відтак ця газета – про долі українських січових стрільців, вояків Галицької армії, Армії УНР, повстанських отаманів та їхніх козаків, Карпатську Січ, ОУН, УПА, а також про кобзарів, українських письменників, нові книжки про визвольну боротьбу, які видає Історичний клуб “Холодний Яр”.

Газета виходить 1 раз на місяць. Ціна – 25,12 грн. на рік.
Передплатний індекс – 33545.

ПОЖЕРТВИ НА ПАМ’ЯТНИК

**ПЕТРОВІ БОЛБОЧАНУ
СКЛАЛИ
ТЕТЯНА СКРИЖЕВСЬКА
(М. СТАРОКОСТЯНТИНІВ
ХМЕЛЬНИЦЬКО ОБЛ., 500 ГРН.)
ТА МИРОСЛАВ СКОЧИЛІС
(ПРИКАРПАТТЯ, 500 ГРН.)**

**ПРОСИМО ЖЕРТВУВАТИ
НА ПАМ’ЯТНИК
ПОЛКОВНИКОВІ ПЕТРОВІ
БОЛБОЧАНУ,
ВИЗВОЛИТЕЛЮ КРИМА**

**ЩИРО ДЯКУЮ
ЗА ПОЖЕРТВИ
НА “НЕЗБОРИМУ НАЦІЮ”
ІВАНОВІ ОМЕЛЯНКУ,
ІГОРЕВІ СМЕТАНСЬКОМУ ТА
СВІТЛАНІ МИРОНЧАК**

**Редактор
Роман Коваль
Коректор
Оксана Жованик**
Інформаційне забезпечення
Микола Владзімірський
Технічний директор
Максим Селюк
Адреса для листування
та поштових переказів
03049, Київ,
вул. Курська, 20, пом. 14.
Тел./факс: 242-47-38
koyal_r@ukr.net
koyalroman1@gmail.com
Редакція залишає за собою
право редагувати
та скорочувати тексти.
Видання зареєстровано 28.12.1993 р.
у Державному комітеті України
у справах видавництва, поліграфії
та книгорозповсюдження.
Серія КБ №325.
Наклад 3000 примірників.
Видруковано 29.12.2015 р.
Засновник
Роман Миколайович Коваль

ЧЕРЕЗ “НОВУ ПОШТУ” МОЖНА ПРИДБАТИ ТАКІ КНИГИ

Книжки можна придбати через “Нову пошту”, попередньо переклавши кошти на картку Романа Ковалю у Приватбанку: 5168 7553 0902 9011. Переславши гроші, просимо зателефонувати до редакції, повідомити про переказ, замовити книжки, вказавши куди і кому надіслати книжки.

Повідомлення можна зробити й електронним листом на адресу редакції.
Просимо врахувати, що, окрім вартості книжки, замовник оплачує й доставку. Тел. (044) 242-47-38, 067-726-30-36, 066-211-41-85.

“Подєбрдський полк” Армії УНР Р. Ковалю і В. Моренці – 80 грн.

“Отаман Орлик” Романа Ковалю – 45 грн.

“Сто історій Визвольної війни” – 50 грн.

“Похід Болбочана на Крим” Бориса Монкевича – 47 грн.

“Крізь павутиння змосковщення” Романа Ковалю – 50 грн.

“Шевченкіана Михайла Гаврилка” Романа Ковалю – 50 грн.

“100 облич Самостійної України” Романа Ковалю – 50 грн.

“Історія України-Русі” Миколи Аркаса – 60 грн.

“Холодний Яр” Юрія Горліса-Горського – 60 грн.

Аудіодиск “Солодко-гіркий романс” Люцини Хворост, 50 грн.

“Свято, що кличе до бою. Вшанування героїв Холодного Яру” – 45 грн.

“Ми ще повернемося!” Юрія Горліса-Горського – 80 грн.

“Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею” Романа Ковалю – 225 грн.

“Тиха війна Рената Польового” Романа Ковалю – 125 грн.

“Отаман Зелений” Р. Ковалю – 80 грн.

“Таємниця отамана Зеленого” Р. Ковалю (для дітей) - 45 грн.

[HTTP://NEZBORHYMA-NACIYA.ORG.UA/](http://NEZBORHYMA-NACIYA.ORG.UA/)

У редакції через “Укрпошту” можна придбати такі книжки:

(ціну вказано, враховуючи вартість пересилки книг поштою):

“Подєбрдський полк” Армії УНР Романа Ковалю і Віктора Моренці – 105 грн.

“Отаман Орлик” Романа Ковалю – 70 грн.

“Сто історій Визвольної війни” Романа Ковалю – 75 грн.

“Похід Болбочана на Крим” Бориса Монкевича – 69 грн.

“Таємниця отамана Зеленого” Романа Ковалю (для дітей) – 65 грн.

“Крізь павутиння змосковщення” Романа Ковалю – 68 грн.

“Шевченкіана Михайла Гаврилка” Романа Ковалю – 74 грн.

“100 облич Самостійної України” Романа Ковалю – 71 грн.

“Свято, що кличе до бою. Вшанування героїв Холодного Яру” – 59 грн.

“Історія України-Русі” Миколи Аркаса (2-ге, краківське, видання) – 88 грн.

“Холодний Яр” Юрія Горліса-Горського – 84 грн.

“Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею” Романа Ковалю – 250 грн.

“Ми ще повернемося!” Юрія Горліса-Горського – 100 грн.

“Тиха війна Рената Польового” Романа Ковалю – 150 грн.

Аудіодиск “Солодко-гіркий романс” Люцини Хворост – 70 грн.
Книжки можна придбати, попередньо переказавши кошти електронним переказом на ім’я Р. М. Ковалю, вул. Курська, 20, пом. 14, Київ, 03049.

Допоможіть пізнати історію Визвольної боротьби своїм друзям – передплатіть їм “Незбориму націю”